

Sygn. akt X GC 508/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w następującym składzie

Przewodniczący SSO Katarzyna Żymelka

Protokolant Monika Brzoza

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa A. L.

przeciwko M. J. (1)

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

z powództwem wzajemnym M. J. (1)

przeciwko A. L.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

z powództwa głównego:

1) oddala powództwo;

2) zasądza od powódki - pozwanej wzajemnej A. L. na rzecz pozwanego – powoda wzajemnego M. J. (1) kwotę 1.577 (jeden tysiąc pięćset siedemdziesiąt siedem) zł z tytułu kosztów procesu;

z powództwa wzajemnego:

1) oddala powództwo;

2) zasądza od pozwanego – powoda wzajemnego M. J. (1) na rzecz powódki – pozwanej wzajemnej A. L. kwotę 1.577 (jeden tysiąc pięćset siedemdziesiąt siedem) zł z tytułu kosztów procesu.

/-/ Katarzyna Żymelka

Sygn. akt X GC 508/14

UZASADNIENIE

Powódka A. L. (dalej: powódka) wniosła o:

a) zobowiązanie pozwanego M. J. (1) do usunięcia ze strony internetowej <https://pl-pl.facebook.com/pages/> (...) wpisu zamieszczonego 11 października 2014 r. o treści: „UWAGA NA FIRME (..)!!! FIRMA (...). FAKTURY NIGDY NIE SĄ WYSTAWIANE. PRZEZ (...) FIRMY (...)!!! (...) L!!! U. nicht (...) zeigen behaupten, dass eine solche (...).

R. werden (...). (...) !!! (...) COMPANY (...) L!!! COMPANY does not show confirmation (...) police escort claiming that (...). (...). (...) COMPANY (...) K. (...) !!!”;

b) zobowiązanie pozwanego M. J. (1) do zamieszczenia w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku w sprawie na stronie internetowej <https://www.facebook.com/pages/> (...) oraz na stronie internetowej <https://www.facebook.com/schwerlast.al> przeprosin w postaci ogólnodostępnego i czytelnego postu, na co najmniej 14 dni, o następującej treści: „Przepraszam Panią A. L., prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą S. A. L. za treść postu opublikowanego na fanpage’u firmy (...) w portalu F. dnia 11 października 2014 r. Jako jego autor oświadczam, że zawarte w tym poście informacje dotyczące odmowy okazania przez firmę (...)L. faktur za eskorty Policji oraz zawierające ostrzeżenie przed firmą (...)L. dla jej potencjalnych klientów są nieprawdziwe i w sposób obraźliwy naruszają dobra osobiste Pani A. L., wprowadzają w błąd klientów firmy (...) oraz godzą w jej renomę i dobre imię. Ich entschuldige mich bei der F. A. L., G. der Firma (...), für den I. meines E. auf der F. der Firma (...) AM 11.10.2014. A. der Autor dieses E. teile ich mit, das die im E. enthaltenen I., das die Firma (...)L. die E. in die R. für die P. verweigert und die W. vor der Firma (...)L. an derer potentielle K., unwahr sind und in beleidigender Form das persönliche R.-gut der F. A. L. antasten, die K. der Firma (...)L. in die I. führen sowie den Ruf und guten N. der Firma schaden. I, M. J. (1), sincerely apologise Ms. A. L., proprietor of (...)L. company for publishing untruthful content on (...) profile on 11th of O. 2014. As the author of the post, I declare that the content of abovesaid post groundlessly strains Ms. (...) company’s good name. (...) post concerns the refusal of presenting invoices for police escorts by (...)L. M., it advises caution in choosing the S. A.L.’s services headed to company’s potential customers. I would like to inform that both information are untrue, offensive and encroach on Ms. A. L. and her company reputation, misleading customers at the same time.”;

c) upoważnienie powódki do opublikowania przeprosin, na stronie internetowej <https://www.facebook.com/schwerlast.al> oraz na stronie internetowej <https://www.facebook.com/pages/> (...) w przypadku nie wykonania przez pozwanego wskazanego obowiązku w terminie dwóch miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku w sprawie, na koszt pozwanego;

d) zobowiązanie pozwanego do zamieszczenia w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku w sprawie, w czasopiśmie (...) oraz (...), na stronie 6, na własny koszt, w ramce o wymiarach 10 x 15 cm przeprosin o wskazanej powyżej treści, napisanych czarną czcionką Arial 14 na białym tle, z zachowaniem co najmniej pojedynczej interlinii;

d) zasądzenie od pozwanego kwoty 10.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z tytułu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że pozwany zlecił jej organizację transportów ponadnormatywnych z Chorwacji przez Węgry, które kończyły się w Anglii i Szwecji. Powódka zorganizowała 4-dniowy przejazd transportu z Chorwacji na Węgry we wrześniu 2013 r. i 1-dniowy transport z Chorwacji przez Węgry w październiku 2013 r. Powódka wskazała, że informowała pozwanego o zmianach wysokości kosztów. Pozwany nie zapłacił części należności wynikających z wystawionych faktur tj. zapłacił kwoty netto, bez uwzględnienia podatku VAT.

Powódka wskazała, że pozwany zażądał od niej udostępnienia rachunków policyjnych z Chorwacji i Węgier za pilotaż, warunkując tym kwestię dokonania płatności za wystawione faktury. Tymczasem pozwany zaakceptował ostateczną wartość zlecenia, w skład którego wchodziły również koszty eskorty policji, a powódka nie miała obowiązku informowania pozwanego o składowych kosztach realizacji zlecenia.

Powódka podkreśliła, że po sześciu miesiącach starań uzyskała rachunki policyjne o czym powiadomiła pozwanego, a pozwany podpisał uznanie długu. Mimo tego pozwany nie dokonał zapłaty należności.

Powódka wskazała na treść wpisu z dnia 11 października 2014 r. o treści: „UWAGA NA FIRME (...)!!! FIRMA (...). FAKTURY NIGDY NIE SĄ WYSTAWIANE. PRZEZ (...) FIRMY (...)!!! (...) L!!! U. nicht (...) zeigen behaupten, dass eine solche (...). R. werden (...). (...) !!! (...) COMPANY (...) L!!! COMPANY does not show confirmation (...) police

escort claiming that (...). (...). (...) COMPANY (...) K. (...) !!!". Wskazany post powódka uznała za naruszenie jej dóbr osobistych, co uzasadniało żądanie złożenia oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie oraz żądanie zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Zdaniem powódki powyższy wpis naruszył jej dobre imię oraz godzi w jej renomę i reputację, zawiera treści nieprawdziwe, gdyż nie jest prawdą twierdzenie jakoby powódka nie okazywała potwierdzeń za wykonane eskorty Policji i twierdziła jakoby takie potwierdzenia nie były wystawiane. Powódka wskazała, iż post został sformułowany w taki sposób, aby ostrzec klientów przed kontaktem z powódką i zniechęcić ich do współpracy. Taka forma wypowiedzi ma, jej zdaniem, na celu jedynie spowodowanie utraty zaufania w branży transportowej. Powódka nadmieniła także, że pozwany zadbał, aby treść wpisu dotarła do jak najszerszego grona odbiorców (publikacja ogłoszenia w trzech językach), a więc miał na celu wyrządzenie krzywdy powódce.

Postanowieniem z dnia 22 grudnia 2014 r. Sąd udzielił powódce zabezpieczenia roszczenia i nakazał pozwanemu usunięcie wpisu zamieszczonego 11 października 2014 r.

Pozwany M. J. (1) (dalej: pozwany) złożył odpowiedź na pozew wraz z pozwem wzajemnym. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości z uwagi na jego przedwczesność oraz o zasądzenie kosztów postępowania. Ponadto pozwany, w pozwie wzajemnym, wniósł o:

a) usunięcie ze strony internetowej <https://pl-pl.facebook.com/schwerlast.al> dwóch postów zamieszczonych przez powódkę w dniu 10 października 2014 r. i komentarzy do nich, w których udostępniono status użytkownika (...) oraz opatrzone następującymi dopiskami: „Zapewne zmiana ubarwienia wynika z chęci maskowania się przed wierzycielami. Szkoda, że zamiast spłacać dług zgodnie z harmonogramem robią zakupy za m.in. moje pieniądze.” oraz „Gdyby firma (...) płaciła należności tak szybko jak kasuje posty na facebooku to zasłużyłaby sobie na miano płatnika roku.”;

b) nakazanie powódce naprawienia skutków naruszenia dóbr osobistych poprzez opublikowanie na stronie internetowej <http://www.zezwolenia.transportowe.pl> w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia oświadczenia zatytułowanego: „Przeprosiny” o następującej treści:

„Przepraszam Pana M. J. (2) za treść wpisów zamieszczonych przeze mnie na funpage’u firmy (...).L. (portal społecznościowy F.) w dniu 10 października 2014 r. oraz za treść opublikowanych pod nimi komentarzy z dnia 13 października 2014 r. Jako osoba odpowiedzialna za treści umieszczone na tej stronie, oświadczam, że sugestie, jakoby Pan M. J. (1) ukrywał się przed wierzycielami były nierzetelne i nieuzasadnione, a obraźliwy ton wypowiedzi naruszył jego dobra osobiste jako przedsiębiorcy.

A. L.”,

które będzie tam widniało przez okres 30 dni od jego pierwszego ukazania się, w formie odrębnego ogłoszenia na stronie głównej, czcionka Arial, rozmiar 12, czarna na białym tle, interlinia nie mniejsza niż pojedyncza oraz opublikowanie oficjalnych przeprosin o powyższej treści na stronie internetowej <https://pl-pl.facebook.com/schwerlast.al> i ponawianie tej treści przez okres 30 dni od dnia pierwszego zamieszczenia oświadczenia tak, aby przez ten okres widniał on na wskazanej stronie internetowej

na początku pierwszej strony i aby każdy odwiedzający tę stronę mógł w pełni i bezpośrednio, bez dokonywania dodatkowych czynności, zapoznać się z treścią oświadczenia, aby z oświadczeniem tym nie kolidowały reklamy bądź inne treści odciągające uwagę od oświadczenia oraz aby treść oświadczenia była widoczna w całości po wyświetleniu wskazanej strony internetowej, czcionka Arial, rozmiar 12, czarna na białym tle, interlinia nie mniejsza niż pojedyncza;

c) upoważnienie go do opublikowania treści przeprosin na wskazanych stronach internetowych w przypadku nie wykonania przez powódkę wymienionych obowiązków;

d) zasądzenie od powódki na rzecz (...)kwoty 10.000 zł z tytułu odpowiedniej sumy pieniężnej i o zasądzenie kosztów postępowania sądowego.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że powódka konsekwentnie odmawiała wydania faktur za usługę eskorty policji narażając tym samym jego na wymierne straty, a on nie uchylał się od obowiązku zapłaty podatku VAT, gdyż podpisał oświadczenie o uznaniu długu. Czasowe wstrzymanie zapłaty miało na celu jedynie zmobilizowanie powódki do przedstawienia faktur za pilotaż policji.

Pozwany zarzucił powódce, że publicznie zarzuciła jemu, że ukrywa się przed wierzycielami i nie płaci za udzielone zlecenia.

Zdaniem pozwanego powódka kierowała wobec niego obraźliwe sformułowania, a jej działanie miało cechy uporczywości i umyślnego działania na szkodę pozwanego. Wskazał, że powódka zakwestionowała jego profesjonalizm i poddała w wątpliwość jego inteligencję. Zdaniem pozwanego powódka publikowała urągające godności, upokarzające i obraźliwe sugestie, iż pozwany posiada pewne braki w edukacji, a jego rozwój umysłowy i umiejętności są gorsze niż u dzieci chodzących do szkoły podstawowej. W ten sposób podważono autorytet pozwanego wśród współpracowników.

Pozwany podkreślił, że powódka nie wzywała go do usunięcia wpisu oraz że usunął wpis zgodnie z postanowieniem Sądu w postępowaniu zabezpieczającym.

Zdaniem pozwanego powódka nie wykazała, że wpis naraził ją na utratę dobrego imienia i zaufania klientów oraz utraty części odbiorców. Pozwany zaznaczył, że nie kwestionował całokształtu działalności powódki i w przeciwieństwie do wpisów powódki jego wpis nie odnosił się do profesjonalizmu powódki.

Pozwany zaznaczył, że wpisy powódki miały dla niego negatywne konsekwencje. Jego klienci odmówili zawarcia z nim umowy obawiając się braku zapłaty.

Według pozwanego powódka naruszyła jego dobre imię i przekroczyła granice dozwolonej krytyki.

Pozwany wskazał, iż żądanie powódki opublikowania przeprosin w branżowych czasopismach zaest nieuzasadnione, gdyż oświadczenie powinno być adekwatne do miejsca dokonanego naruszenia dobra osobistego.

W odpowiedzi na pozew wzajemny powódka wniosła o jego oddalenie i podtrzymała żądanie wniesionego przez nią pozwu.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska, twierdzenia i wnioski.

Sąd ustalił, co następuje:

Współpraca pomiędzy stronami trwała już w dniu 31 lipca 2013 r. (dowód: podpisane przez pozwanego ogólne warunki współpracy – k. 171-173; zeznania świadka B. J. – protokół rozprawy z dnia 24 czerwca 2015 r. – czas nagrania 00:28:02-00:54:01).

W dniach 1-7 sierpnia 2013 r. powódka obciążyła pozwanego należnościami za organizację transportu we Francji w łącznej kwocie 12.352,55 zł (dowód: faktury VAT – k. 174-176).

W dniach 13 i 26 sierpnia 2013 r. powódka opracowała, a następnie przekazała pozwanemu korygowaną i dostosowywaną do potrzeb pozwanego, ofertę usług transportowych ze wskazaniem parametrów pojazdów, kosztów zezwoleń, czasu ich przygotowania, czasu organizacji policji. Koszty transportu obejmowały także zezwolenia z pilotażem i transportem policji. Brak było uzgodnień co do wystawiania odrębnych faktur za pilotaż policyjny (dowód: oferty – k. 18-21; korespondencja mailowa – k. 31-46; zeznania świadka N. K. – protokół rozprawy z dnia 24 czerwca 2015 r. – czas nagrania 00:14:47-00:27:39; zeznania świadka B. J. – protokół rozprawy z dnia 24 czerwca 2015 r. –

czas nagrania 00:28:02-00:54:01; zeznania powódki – protokół rozprawy z dnia 24 czerwca 2015 r. – czas nagrania 00:54:13-01:33:45).

W okresie od 13 sierpnia 2013 r. do 14 października 2013 r. strony prowadziły korespondencję dotyczącą składanych ofert, a także związaną z niezbędnymi dokumentami i ustalaniem kosztów transportu (dowód: korespondencja mailowa – k. 31-46).

W dniach 17, 18, 24 września i 11 października 2013 r. pozwany zlecił powódce zorganizowanie transportów ponadnormatywnych (dowód: zlecenia pozwanego wraz z załącznikami – k. 22-30).

W okresie od 24 września 2013 r. do 22 listopada 2013 r. powódka obciążyła pozwanego należnościami związanymi z organizacją transportu na trasie Węgry – Chorwacja, zezwoleniami i pilotażem w łącznej kwocie 55.908,42 Euro i 14.575,50 zł (dowód: faktury VAT – k. 47-53 i 96; podsumowanie zleceń – k. 54).

W okresie od 20 września 2013 r. do 5 grudnia 2013 r. strony prowadziły korespondencję w kwestii rozliczeń transportów i zapłaty należności oraz przesłania informacji o wysokości kosztów z tytułu pilotażu policji (dowód: korespondencja mailowa – k. 55-58 i 94-95).

W dniach 6 i 7 listopada 2013 r. strony prowadziły uzgodnienia dotyczące transportu we Francji i uregulowania przez pozwanego zaległości (dowód: korespondencja mailowa – k. 186-187).

W dniu 2 grudnia 2013 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty należności w związku z transportem we Francji (dowód: korespondencja mailowa wraz z załącznikami wskazującymi na wysokość kosztów transportu – k. 177-185).

Pozwany zapłacił powódce należności związane z transportem towarów jedynie w kwocie netto. Część zaległości pozwanego została uregulowana przez ubezpieczyciela (dowód: zeznania świadka N. K. – protokół rozprawy z dnia 24 czerwca 2015 r. – czas nagrania 00:14:47-00:27:39; zeznania świadka B. J. – protokół rozprawy z dnia 24 czerwca 2015 r. – czas nagrania 00:28:02-00:54:01; zeznania powódki – protokół rozprawy z dnia 24 czerwca 2015 r. – czas nagrania 00:54:13-01:33:45).

W dniu 14 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie nakazał pozwanemu zapłacić powódce kwotę 31.207,76 zł wraz z odsetkami umownymi i kosztami procesu (dowód: nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – k. 61; zeznania świadka N. K. – protokół rozprawy z dnia 24 czerwca 2015 r. – czas nagrania 00:14:47-00:27:39; zeznania powódki – protokół rozprawy z dnia 24 czerwca 2015 r. – czas nagrania 00:54:13-01:33:45).

W okresie od 11 marca 2014 r. do 7 lipca 2014 r. powódka uzyskała referencje od swoich kontrahentów (dowód: korespondencja mailowa i listy referencyjne – k. 82-93).

W okresie od 3 czerwca 2014 r. do 10 października 2014 r. powódka prowadziła korespondencję z ojcem i jednocześnie pracownikiem pozwanego dotyczącą zapłaty należności za wykonany transport, w której uzależniono zapłatę od przekazania pozwanemu dokumentów związanych z kosztami pilotażu transportu przez policję. Powódka uzależniła wydanie dokumentów od dokonania zapłaty (dowód: korespondencja SMS – k. 64-73 i 188; zeznania świadka B. J. – protokół rozprawy z dnia 24 czerwca 2015 r. – czas nagrania 00:28:02-00:54:01; zeznania powódki – protokół rozprawy z dnia 24 czerwca 2015 r. – czas nagrania 00:54:13-01:33:45).

W dniu 17 czerwca 2014 r. pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym kwestionując zasadność powództwa (dowód: sprzeciw pozwanego – k. 62-63; zeznania świadka N. K. – protokół rozprawy z dnia 24 czerwca 2015 r. – czas nagrania 00:14:47-00:27:39).

W dniu 4 lipca 2014 r. powódka określiła należność pozwanego na kwotę 7.424,40 Euro i kwotę 14.407,76 zł. Powódka zobowiązała się także, po uregulowaniu płatności przez pozwanego, do przesłania rachunków za policję (dowód: oświadczenie powódki – k. 60).

W dniu 27 sierpnia 2014 r. pozwany uznał roszczenia powódki z tytułu niezapłaconych faktur VAT do kwoty 7.424 Euro i 6.914,69 zł. Podczas spotkania uzgodniono, że powódka przekaże pozwanemu wydruki rachunku, gdy pozwany dokona zapłaty zaległości. Pozwany nie uiszczył zaległości (dowód: oświadczenie pozwanego – k. 59; zeznania świadka N. K. – protokół rozprawy z dnia 24 czerwca 2015 r. – czas nagrania 00:14:47-00:27:39; zeznania świadka B. J. – protokół rozprawy z dnia 24 czerwca 2015 r. – czas nagrania 00:28:02-00:54:01; zeznania powódki – protokół rozprawy z dnia 24 czerwca 2015 r. – czas nagrania 00:54:13-01:33:45).

W dniu 10 października 2014 r. powódka opublikowała posty o treści: „Gdyby firma (...) płaciła należności tak szybko jak kasuje posty na facebooku to zasłużyłaby sobie na miano płatnika roku” i „Zapewne zmiana ubarwienia wynika z chęci maskowania się przed wierzycielami. Szkoda, że zamiast spłacać dług zgodnie z harmonogramem robią zakupy za m.in. moje pieniądze.”. Wypowiedzi te nie zostały usunięte (dowód: wydruki ze strony internetowej – k. 131-149; zeznania powódki – protokół rozprawy z dnia 24 czerwca 2015 r. – czas nagrania 00:54:13-01:33:45; zeznania powódki – protokół rozprawy z dnia 24 czerwca 2015 r. – czas nagrania 00:54:13-01:33:45).

W dniu 11 października 2014 r. pozwany zamieścił na stronie internetowej: [https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=\(...\)&id=\(...\)](https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=(...)&id=(...)) wpis o treści: „UWAGA NA FIRME (...!!! FIRMA (...). FAKTURY NIGDY NIE SĄ WYSTAWIANE. PRZEZ (...) FIRMY (...!!! (...) L!!! U. nicht (...) zeigen behaupten, dass eine solche (...). R. werden (...). (...) !!! (...) COMPANY (...) L!!! COMPANY does not show confirmation (...) police escort claiming that (...). (...) COMPANY (...) K. (...) !!!” (dowód: akt notarialny Rep. A nr (...) wraz z załącznikiem – k. 74-76; zeznania powódki – protokół rozprawy z dnia 24 czerwca 2015 r. – czas nagrania 00:54:13-01:33:45).

Na profilu pozwanego z postem zapoznały się trzy osoby (dowód: zeznania powódki – protokół rozprawy z dnia 24 czerwca 2015 r. – czas nagrania 00:54:13-01:33:45).

Wskazany post został również opublikowany przez powódkę na jej profilu. Zapewniło to dostęp do niego większej grupie osób (dowód: zeznania powódki – protokół rozprawy z dnia 24 czerwca 2015 r. – czas nagrania 00:54:13-01:33:45).

W tym samym dniu pozwany zamieścił na stronie internetowej www.facebook.com/schwerlast.al?ref=hl wpis o treści: „Jak widać firma (...) nie może przeboleć nowych zakupów firmy (...)... Jakby postępowała zgodnie z prawem to pewnie świeżo powstała MAŁO doświadczona firma (...).L. dostała by zapłacone przed czasem jak reszta pieniędzy które zarobiła dzięki firmie (...) w kwocie opiewającej na ok. 50 000 Eur. Reasumując: NIE MOŻNA domagać się zapłaty pieniędzy za eskortę policji nie mając faktury potwierdzającej eskortę przez policję bo przecież takie faktury jak nam Wszystkim wiadomo policja wystawia Po 6 miesiącach doczekaliśmy się zdobycia trochę większego doświadczenia przez właścicieli firmy (...).L.i nadesłali nam pięknie wystawioną fakturę ze zdobytym potwierdzeniem przez policję a więc Panie R. jednak się da a tak Pan zaprzeczał Pytanie jest następujące: który klient zapłaci za policję po 6 miesiącach czasu od daty realizowanego transportu? Przecież wiadomo, że Policja i (...) są refakturowane dodatkowo po wykonaniu transportu z ładunkiem ponadnormatywnym. Żeby nie zaprzeczać również słowom rzuconym Szanownym właścicielom S. przez firmę (...) potwierdzam ponownie, iż zapłata za nieprofesjonalne wykonanie usługi będzie uiszczona żeby zaprzestać dziecinnym zagrywkom Państwa L.” (dowód: akt notarialny Rep. A nr (...) wraz z załącznikiem – k. 77-79).

W dniu 15 października 2014 r. pozwany wezwał powódkę do zaniechania naruszania jego dóbr osobistych i usunięcia skutków dokonanych naruszeń poprzez usunięcie obraźliwych wpisów z dnia 10 października 2014 r. oraz publikację na stronie <https://pl-pl.facebook.com/schwerlast.al> oficjalnych przeprosin o następującej treści: „Przepraszam Pana M. J. (2) za treść postów i komentarzy na funpage’u firmy (...).L. na portalu społecznościowym F., z dnia 10 października 2014 r. Jako ich autor oświadczam, że zawarte w tych postach informacje wskazujące, iż zmiana ubarwienia samochodów firmy (...) wynikała z chęci maskowania się przed wierzycielami, jak również, że zamiast spłacać dług zgodnie z harmonogramem, robi zakupy za m.in. moje pieniądze, gdyż wypowiedzi te były nieprawdziwe

i nieuzasadnione, czym w sposób obraźliwy naruszały Jego dobra osobiste jako właściciela firmy (...).” (dowód: ostateczne przedsądowe wezwanie do niezwłocznego zaniechania naruszeń dóbr osobistych – k. 80-81).

W dniu 5 stycznia 2015 r. powódka wezwała pozwanego do wykonania postanowienia Sądu w przedmiocie usunięcia postu w trybie postępowania zabezpieczającego (dowód: wezwanie do wykonania postanowienia – k. 189).

Przedmiotowy post został usunięty (dowód: zeznania powódki – protokół rozprawy z dnia 24 czerwca 2015 r. – czas nagrania 00:54:13-01:33:45).

W dniu 16 stycznia 2015 r. D. K. oświadczyła, że w okresie 2,5 letniej współpracy z pozwanym regulował on zobowiązania terminowo (dowód: oświadczenie – k. 128-129).

W dniu 13 lutego 2015 r. w toczącym się postępowaniu o zapłatę przeciwko pozwanemu powódka rozszerzyła żądanie zapłaty należności od pozwanego o kwoty kosztów transportu w Chorwacji i na Węgrzech (dowód: pismo procesowe powódki w sprawie o sygn. akt VI GC 910/14 – k. 191-192).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o złożone i wskazane powyżej dokumenty, zeznania świadków i powódki, uznając zgromadzony w ten sposób materiał dowodowy za wystarczający, a przeprowadzone postępowanie dowodowe za pozwalające na wyjaśnienie i rozstrzygnięcie sprawy i nie wymagające uzupełnienia.

Sąd nie znalazł podstaw, by kwestionować wiarygodność treści dokumentów, nie dopatrywał się też żadnych okoliczności, które pozwoliłyby na podważenie ich wiarygodności i dlatego uwzględnił fakty z nich wynikające w całości.

Sąd uznał zeznania świadków i powódki we wskazanym powyżej zakresie za wiarygodne i przekonujące, gdyż okazały się spójne, logiczne i konsekwentne. Zeznania te, w znacznej mierze, znalazły poparcie w pozostałym materiale dowodowym i nie wymagały uzupełnienia.

Sąd pominął dowód z zeznań pozwanego w charakterze strony wobec jego nieusprawiedliwionego niestawiennictwa na terminie rozprawy, na którą został wezwany do osobistego stawiennictwa celem przesłuchania pod rygorem pominięcia dowodu z jego zeznań. Usprawiedliwienie nieobecności pozwanego wpłynęło do Sądu Okręgowego faksem po zamknięciu rozprawy. Wskazuje na to godzina (10:57), w sytuacji gdy rozprawa zakończyła się o godzinie 10:42. Ponadto okoliczności wskazane w treści faksu nie zostały przez pozwanego wykazane.

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym w sprawie okazało się, że każda ze stron postępowania opublikowała wpisy – posty dotyczące każdego z przeciwników procesowych.

Wobec treści powództwa głównego i pozwu wzajemnego oraz wyrażonych w nich żądań istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia czy poprzez publikację wymienionych wpisów doszło do naruszenia dóbr osobistych którejkolwiek ze stron.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz obowiązujących przepisów prawa doprowadziła Sąd do uznania powództwa głównego oraz powództwa wzajemnego za bezzasadne i zasługujące na oddalenie.

Sąd nie stwierdził faktu naruszenia dóbr osobistych przez którąkolwiek ze stron.

W myśl przepisu art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby

złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Aby uznać cudze działanie za naruszenie dobra osobistego należy rozpatrywać je uwzględniając zarówno subiektywne odczucie osoby żądającej ochrony, jak i "obiektywną reakcję" społeczeństwa.

Jak z powyższego wynika możliwość wystąpienia z żądaniami wskazanymi w wymienionym przepisie uzależniona została od spełnienia określonych przesłanek.

Musi dojść do naruszenia dobra osobistego. Katalog dóbr osobistych został wskazany w przepisie art. 23 k.c. Wśród dóbr osobistych wymienia on zdrowie, wolność, cześć, swobodę sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnicę korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukową, artystyczną, wynalazczą i racjonalizatorską. Wskazany przepis definiuje dobra osobiste poprzez wskazanie otwartego katalogu desygnatów, pozostawiając doktrynie oraz orzecznictwu ściślejsze określenie charakteru tych dóbr oraz metody ich ochrony. Liczne dobra osobiste uregulowane zostały w Konstytucji RP. Art. 47 Konstytucji RP wskazuje na dobra osobiste w postaci życia prywatnego, życia rodzinnego, czci, dobrego imienia oraz decydowania o swoim życiu osobistym.

Powyższe prowadzi do wniosku, iż cześć i dobre imię, na których naruszenie wskazywały strony postępowania podlegają ochronie prawnej.

Aby móc skorzystać z ochrony prawnej określonego dobra osobistego musi dojść do powstania stanu zagrożenia jego naruszenia lub sytuacji, gdy doszło do naruszenia dobra osobistego.

Każda ze stron w swoich pismach procesowych wskazywała na fakt naruszenia dobra osobistego poprzez publikację postów na stronach internetowych.

Należy wskazać, iż z zebranego materiału dowodowego wynikało, że rzeczywiście pozwany odpowiadając na post powódki zamieścił wpis, na który wskazywała powódka na stronie internetowej. Wobec postanowienia Sądu o zabezpieczeniu roszczenia powódki poprzez usunięcie postu pozwany usunął go, co potwierdziła sama powódka w swoich zeznaniach. Skoro pozwany wpis usunął nie było podstaw do uwzględnienia żądania powódki o zobowiązanie pozwanego do usunięcia go ze strony internetowej. Należy wskazać, że Sąd uwzględnił stan w chwili zamknięcia rozprawy przed Sądem (art. 316 § 1 k.p.c.). Stan ten może różnić się od tego istniejącego w momencie wniesienia pozwu.

Natomiast w myśl przepisu art. 24 k.c. ochrona przysługuje jedynie przed bezprawnym zagrożeniem lub naruszeniem dobra osobistego. Przepis ten nie wymaga, by naruszenie było zawinione. Nie każde zagrożenie lub naruszenie dobra osobistego uzasadnia jego ochronę. W razie wystąpienia okoliczności wyłączających bezprawność zagrożenia lub naruszenia dobra osobistego ochrona nie przysługuje. O bezprawności decyduje zatem wyłącznie kryterium obiektywne. Zagrożenie naruszenia lub naruszenie dobra osobistego zostanie uznane za bezprawne, jeżeli jest ono sprzeczne z szeroko rozumianym porządkiem prawnym, a więc z normami prawnymi lub regułami postępowania wynikającymi z zasad współżycia społecznego. Bezprawność naruszenia czci wyłączyć może jedynie podawanie informacji prawdziwych, o ile sprawca działał w obronie uzasadnionego interesu. Jeśli podawał wiadomości fałszywe lub jeśli brak uzasadnionego interesu, naruszenie dóbr osobistych będzie bezprawne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa 1199/13).

Uwzględniając powyższe Sąd doszedł do wniosku, iż w rozpoznawanej sprawie nie może być mowy o bezprawności naruszenia dóbr osobistych stron.

Z zebranego materiału dowodowego wynika, iż wpis zamieszczony przez pozwanego był wpisem prawdziwym. Z jego treści wynikało, że powódka nie okazuje potwierdzeń za wykonanie eskorty policji. Materiał dowodowy zebrany w sprawie potwierdził, iż rzeczywiście tak było. Powódka była świadoma kosztów pilotażu policji. Powódka wskazywała, że koszt eskorty policji został uwzględniony w cenie usługi transportowej (k. 32 i 39). Powódka sama

wskazywała, iż posiada rachunki wskazujące na koszt pilotażu/eskorty policji, lecz przekazała je pozwanemu dopiero po uregulowaniu przez niego zapłaty (k. 60 i 66). Ponadto z korespondencji prowadzonej w okresie od 3 czerwca 2014 r. do 10 października 2014 r., a zatem do dnia poprzedzającego wpis pozwanego, wynika, iż powódka uzależniała przekazanie pozwanemu dokumentów związanych z kosztami pilotażu transportu przez policję od zapłaty należności. W oświadczeniu z 4 lipca 2014 r. powódka wprost wskazała, że zobowiązuje się, po uregulowaniu płatności przez pozwanego, do przesłania rachunków za policję. Wobec powyższego twierdzenie pozwanego zawarte w spornym wpisie, w którym podawał, że powódka nie okazuje potwierdzeń za wykonane eskorty policji, było prawdziwe. Powódka sama bowiem wskazywała, że dokumenty wyda pozwanemu po uiszczeniu przez niego należności. Co istotne powódka nie wykazała, że okazała kopie tych rachunków pozwanemu do wglądu oraz nie wykazała czy miało to miejsce przed zamieszczeniem przez pozwanego postu, którego domagała się usunięcia, a pozwany powyższemu zaprzeczył.

Należy również wskazać, iż pozwany usunął wpis dobrowolnie. Tymczasem powódka sama udostępniła post, którego usunięcia domagała się w pozwie, większej grupie odbiorców. Powódka przeniosła go na swój profil użytkownika upowszechniając go i umożliwiając zapoznanie się z nim większej grupie użytkowników. Takie zachowanie powódki nie może świadczyć o fakcie naruszenia jej dobra osobistego poprzez publikację wskazanego postu. Gdyby rzeczywiście zdaniem powódki post naruszał jej dobra powódka nie udostępniłaby go większej liczbie użytkowników.

Sąd dostrzegł również, że treść postu pozwanego nie zawierała treści obraźliwych, ośmieszających powódkę, napastliwych.

Również istotne jest, że powódka przed wytoczeniem pozwu nie wzywała pozwanego do usunięcia postu z 11 października 2014 r. Ponadto, nie jest bez znaczenia, to że wpis zamieszczony przez pozwanego stanowił odpowiedź na wpisy powódki zamieszczone w Internecie dzień wcześniej.

Biorąc powyższe pod uwagę nie może być mowy o zaistnieniu przesłanki bezprawności naruszenia czci czy też dobrego imienia powódki, a więc o naruszeniu dobra osobistego.

Brak zatem było podstaw do uwzględnienia roszczenia powódki o zadośćuczynienie z tytułu naruszenia jej dóbr osobistych. Podstawą takiego roszczenia jest art. 24 k.c. odwołujący się do zasad określonych w kodeksie. Możliwość zasądzenia zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych przewiduje już szczegółowo art. 448 k.c., którego umiejscowienie w tytule VI Księgi Trzeciej Kodeksu Cywilnego świadczy o tym, że zadośćuczynienie jest rodzajem odszkodowania. Oznacza to że dla jego zasądzenia trzeba wykazać naruszenie dóbr osobistych powódki i jej krzywdę, bezprawność działań pozwanego oraz związek przyczynowy między tymi faktami. Powódka natomiast nie wykazała tych elementów.

Odnosząc się natomiast do żądania powódki zamieszczenia przeprosin w czasopiśmie Transport Manager oraz (...), należy wskazać, iż niezależnie od zważeń przedstawionych powyższej nie zasługiwało ono na uwzględnienie również z tej przyczyny, iż żądanie to nie było adekwatne do okoliczności sprawy przy ogólnym założeniu, że środki przewidziane w art. 24 k.c. winny być zastosowane w sposób, że służą one usunięciu skutków naruszeń. Mając na uwadze niewielką skalę rozpowszechnienia postów przez pozwanego (na jego profilu zapoznały się z nim trzy osoby), nakład czasopism oraz koszty opublikowania przeprosin, żądanie to należy uznać za bezzasadne także z uwagi na jego całkowitą nieadekwatność. Zdaniem Sądu żądanie zamieszczenia przeprosin w sposób określony przez powódkę nie stanowi już zabiegu mającego odwrócić skutki wskazywanego przez nią naruszenia, tylko dodatkową nadmierną represją, i nie znajduje uzasadnienia w treści art. 24 § 1 k.c.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego doprowadziła Sąd do wniosku, że również posty zamieszczane przez powódkę nie spełniały przesłanek bezprawności naruszenia.

Z treści postów powódki wynikało, że pozwany nie płacił należności. Pozwany nie kwestionował faktu istnienia zadłużenia względem powódki. Pozwany uznał dług względem powódki (k. 59) i to przed dniem dokonania w tym

przedmiocie przez powódkę wpisu. Powódka zatem słusznie wskazała, że pozwany nie spłaca długu. Pozwany także zakupił nowe samochody. Powódka w swoich postach nie użyła słów obraźliwych, ośmieszających, napastliwych.

Należy również wskazać, że powódka w swoich postach użyła słowa „zapewne”. Świadczy to o tym, że powódka w postach wyraziła jedynie swoją opinię. Nie stwierdzała faktów. Nie godziła tym samym w renomę pozwanego.

Ponadto, mając na uwadze zakres żądania pozwanego zawartego w pozwie wzajemnym, a w szczególność to, że domagał się usunięcia jedynie dwóch postów, Sąd nie odnosił się co do innych postów powódki zamieszczonych w Internecie. Natomiast w postach, których pozwany domagał się usunięcia tj. „Zapewne zmiana ubarwienia wynika z chęci maskowania się przed wierzycielami. Szkoda, że zamiast spłacać dług zgodnie z harmonogramem robią zakupy za m.in. moje pieniądze.” oraz „Gdyby firma (...) płaciła należności tak szybko jak kasuje posty na facebooku to zasłużyłaby sobie na miano płatnika roku.” brak było treści urągających jego godności, upokarzających i obraźliwych sugestii odnoszących się do osoby pozwanego.

Powyższe doprowadziło Sąd do wniosku, że nie doszło do naruszenia dóbr osobistych zarówno przez powódkę, jak i pozwanego w rozpoznawanej sprawie.

Na marginesie Sąd wskazuje, iż nie dostrzegł, aby działania którejkolwiek ze stron nosiły znamiona działań czynów nieuczciwej konkurencji. W myśl przepisów art. 3 ust 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji czynem nieuczciwej konkurencji jest działanie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami, jeżeli zagraża lub narusza interes innego przedsiębiorcy lub klienta. Natomiast zgodnie z przepisem art. 14 ust. 1 wskazanej ustawy czynem nieuczciwej konkurencji jest rozpowszechnianie nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd wiadomości o swoim lub innym przedsiębiorcy albo przedsiębiorstwie, w celu przysporzenia korzyści lub wyrządzenia szkody.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, o czym mowa powyżej, iż żadna ze stron nie udowodniła, aby dokonane czyny były sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami i zagrażały lub naruszały interes którejkolwiek ze stron.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd orzekł, jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach postępowania, zarówno z powództwa głównego, jak i wzajemnego, oparto na przepisie art. 98 k.p.c.

Powódka, która przegrała proces z powództwa głównego zobowiązana jest zwrócić pozwanemu jego koszty.

Na koszty poniesione przez pozwanego w toku postępowania z powództwa głównego złożyły się:

- a) wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 360 zł – ustalone zgodnie z przepisem § 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu;
- b) wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 1.200 zł, ustalone zgodnie z przepisem § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu;
- c) opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Pozwany, który przegrał proces z powództwa wzajemnego zobowiązany jest zwrócić powódce jej koszty.

Na koszty poniesione przez powódkę w toku postępowania z powództwa wzajemnego złożyły się:

- a) wynagrodzenie adwokackie w kwocie 360 zł – ustalone zgodnie z przepisem § 11 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat

za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

b) wynagrodzenie adwokackie w wysokości 1.200 zł, ustalone zgodnie z przepisem § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

c) opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Sąd uznał, iż pomimo oddalenia żądań powódki jak i pozwanego zostało uwzględnione w około połowi oraz równej wysokości kosztów procesu poniesionych przez każdą ze stron brak było podstaw do wzajemnego zniesienia kosztów procesu, wobec wniesienia przez pozwanego powództwa wzajemnego, co skutkowało zawarciem w wyroku odrębnego rozstrzygnięcia co do sprawy z powództwa głównego oraz co do sprawy z powództwa wzajemnego.

SSO Katarzyna Żymelka